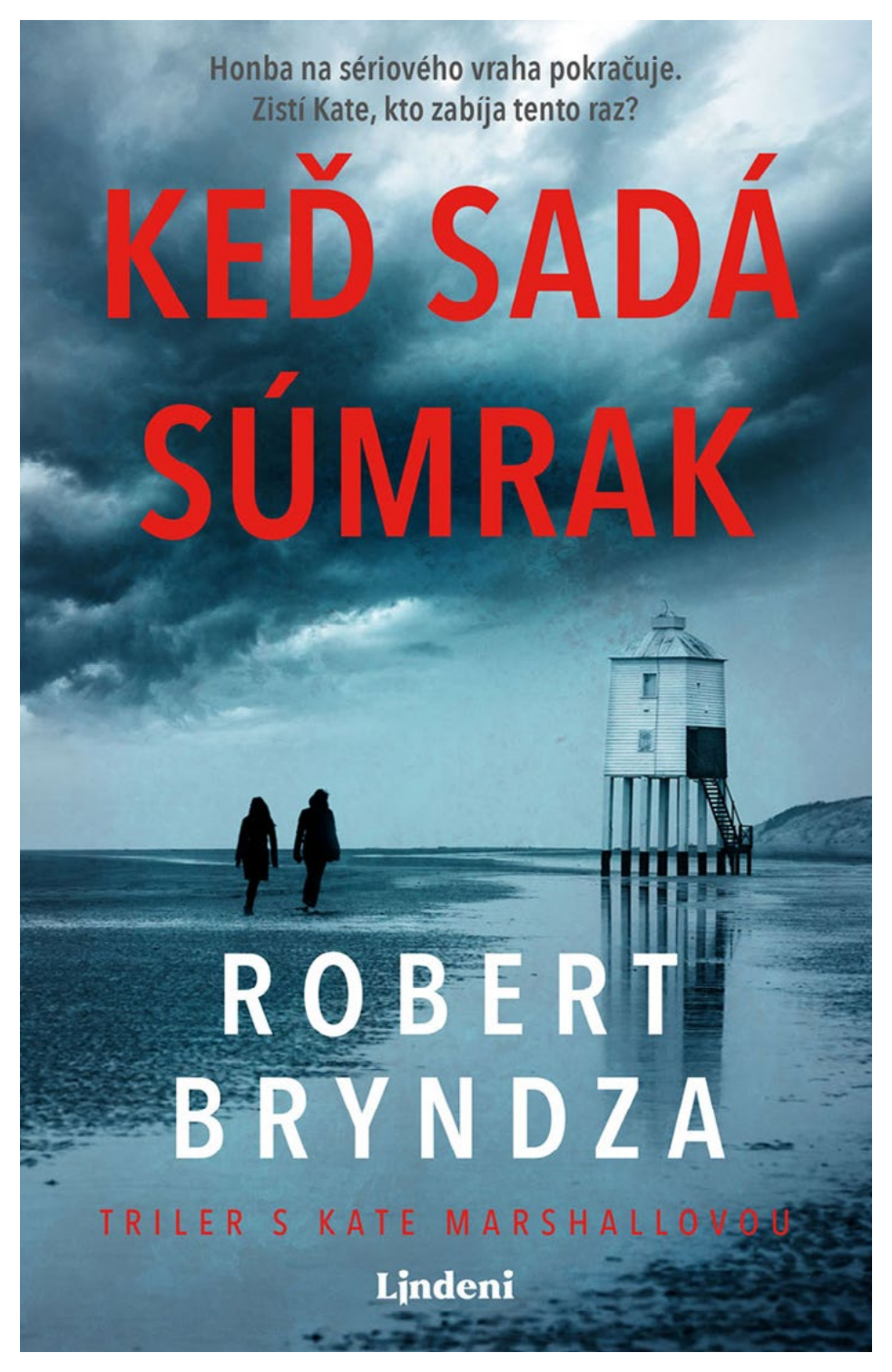

Honba na sériového vraha pokračuje.
Zistí Kate, kto zabíja tento raz?

KEĎ SADÁ SÚMRAK

The background of the poster is a photograph of a beach at dusk or dawn. Two silhouetted figures are walking away from the viewer on the left. On the right, a small, white, square tower on stilts stands in the shallow water. The sky is filled with dark, dramatic clouds, and the water reflects the light from the sky and the tower.

ROBERT
BRYNDZA

TRILER S KATE MARSHALLOVOU

Ljndeni

Ked' sadá súmrak

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Robert Bryndza
Ked' sadá súmrak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KEĎ SADÁ SÚMRAK

KEĎ SADÁ SÚMRAK

ROBERT
BRYNDZA

Ljndeni

Venujem starkej May

PROLÓG

Sobota 7. septembra 2002

Joanna Duncanová vyšla z kancelárskej budovy a so sklonenou hlavou prebehla v daždi cez cestu. Dobre, že prší, pomyslel si muž, ktorý ju pozoroval z auta. Ľudia vidia menej, keď majú sklonené hlavy a rozprestreté dáždniky.

Joanna sa pohybovala rýchlo, energicky kráčala k starému parkovaciemu domu Deansgate. Bola nízka, mala zvlnené blond vlasy po plecيا a výrazné, takmer škriatkovské črty, ale vôbec nebola škaredá. Disponovala zemitou krásou bohyně bojovníčky, mala na sebe dlhý čierny kabát a hnedé kožené kovbojské čizmy. Muž počkal, kým okolo prejde autobus, a vysunul sa zo svojho parkovacieho miesta. Za autobusom vyšplechla špinavá voda a na okamih stratil Joannu z dohľadu. Zapol stierače. Nachádzala sa neďaleko autobusovej zastávky, kde čakal rad ľudí.

O piatej sa pouličný ruch zmierňoval, obchody sa chystali zatvárať a ľudia odchádzali domov. Autobus dorazil na zastávku a zastal. Vo chvíli, keď poza autobus kráčala Joanna, muž zrýchlil a využil autobus ako štít.

Sivý betónový parkovací dom o pár mesiacov zrúcajú a Joanna bola jednou z posledných ľudí, ktorí tam parkovali. Stál blízko kancelárie, kde pracovala, a Joanna bola tvrdohlavá. Táto tvrdohlavosť mužovi pomohla uskutočniť jeho plán.

Keď odbočil ku vchodu do parkovacieho domu, videl, že Joanna práve obchádza autobus. Rampa sa vinula smerom hore, a kým muž vyšiel autom na tretie podlažie, zakrútila sa mu hlava. Na tomto podlaží parkoval len Joannin modrý Ford Sierra, stál uprostred prázdneho radu. Parkovací dom

bol zvnútra iba slabo osvetlený a v pravidelných rozostupoch tam boli rozmiestnené neopracované široké okná vystavené živlom. V hustnúcom šere dnu mrholilo a vlhký betón nadobúdala ešte tmavší odtieň.

Muž zaparkoval vľavo od výťahu a schodiska. Výťahy nefungovali, takže pôjde po schodoch. Muž vypol motor, vystúpil z auta a ponáhlal sa k oknu, z ktorého bol výhľad na hlavnú ulicu. Akurát zazrel jej temeno, keď prechádzala cez cestu k parkovaciemu domu. Hneď sa vrátil k autu, nahol sa dnu a otvoril kufor. Vybral z neho hrubé čierne plastové vrečko.

Joanna sa pohybovala rýchlo, lebo ledva stihol pripraviť vrečko, keď začul dupot jej topánok na schodoch. Neboľo to ideálne a musel sa rýchlo rozhodnúť. Postavil sa ku vchodu na schodisko. Len čo Joanna vyšla hore a vystúpila na podlažie, natiahol jej na hlavu vrečko, mykol ním dozadu a držadlami jej ho stiahol okolo krku.

Joanna vykrikla a zaknísala sa, vypustila veľkú kabelku. Muž silnejšie potiahol vrečko. Plast jej priliehal k lebke a nadúval sa na ústach a nose, keď sa pokúšala dýchať.

Chytil do hrsti jej vlasy aj plastové vrečko, zatiahol a Joanna pridusene zastonala.

Cez okná zafúkal studený vietor a muž pocítil v očiach dažďové kvapky. Joanna sa mykala a dusila, pokúšala sa roztrhnúť hrubý plast. Muž bol oveľa vyšší, ale mal čo robiť, aby sa udržal na nohách.

Vždy sa čudoval, ako dlho to trvá, kým sa človek zadusí. Vôľa žiť bola pre televízne filmy príliš časovo náročná. Po prvých minútach bezvýsledného hmatkania po šmykľavom plaste, ktorý jej zakrýval hlavu, sa Joanna spamätala a prešla do protiútok. Dvakrát mu poriadne vrazila do rebier a chcela ho aj kopnúť do rozkroku, ale podarilo sa mu uhnúť.

Spotený od námahy pustil jednou rukou vrečko, presunul ju dopredu, zovrel jej hrdlo a zdvihol ju z betónu, takže z vrečka sa stala slučka, ktorá urýchlňovala jej smrť.

Joanna kopala vo vzduchu, potom strašne zachrčala, ako keby jej dochádzali sily. Vzápätí sa naposledy zachvela a znehybnela. Chvíľu mu visela v zovretí, potom ju pustil. Jej telo dopadlo na betónovú dlážku s odporným dutým úderom. Muž bol premáčaný od potu a pokúšal sa chytiť dych. Zakašlal a v rozľahlom prázdnom priestore sa šírila ozvena. Parkovací dom zapáchal od moču a vlhkosti. Muž pocítil na pokožke chladný vzduch a poobzeral sa. Kľakol si, zaviazal na plastovom vrečku okolo jej krku uzol a odtiahol telo k svojmu autu. Položil ju na dlážku medzi auto a vonkajšiu stenu výťahovej šachty. Otvoril kufor, zdvihol ochabnuté telo, jednou rukou ho podoprel pod nohami a druhou pod plecami, ako keď ženích prenáša nevestu cez prah. Položil ju do kufra, zakryl dekou a zavrel veko. V návale paniky zbadal, že na dlážke pri schodoch stále leží jej kabelka. Zdvihol ju a vrátil sa k autu. Notebook a zápisník boli v kabelke spolu s mobilom. Skontroloval zoznam hovorov a esemesky, potom mobil vypol a dôkladne poutieral handričkou. Rýchlo prešiel k Joanninmu autu a hodil ho podeň.

S baterkou pozorne poprezeral miesto, kde sa vrhol na Joannu, či jej tam niečo nevypadlo, ale nič nenašiel.

Nasadol do auta a chvíľu len ticho sedel.

Čo teraz? Musí zmiznúť. Jej telo. Jej počítač. Všetky stopy DNA musia zmiznúť.

Dostal nápad. Bol odvážny a riskantný, ale ak sa to podarí... Naštartoval a odišiel.

Utorok 5. mája 2015

„Koľko bude stáť oprava?“ spýtala sa Kate Marshallová Dereka, staršieho údržbára, ktorý pomaly premeriaval pokazený okenný rám. Stáli vedľa hliníkového karavanu Airstream z roku 1950 a od jeho oblej strechy sa odrážalo dopoludňajšie slnko. Kate prižmúrila oči a posunula si nižšie slnečné okuliare.

„Toto sú okrúhle okná,“ zatiahol Derek širokým cornwallským prízvukom. Pásmom poklopal po ráme. „Bude to drahá oprava.“

„Koľko?“

Údržbár sa zamyslel a nasal cez pery vzduch. Derek vyvolával dojem, že nie je schopný odpovedať na otázku bez znervózňujúco dlhého mlčania. Hornú protézu si posunul v ústach. „Päťsto.“

„Myre ste za jedno takéto okrúhle okno účtovali dvesto libier,“ namietla Kate.

„Vtedy na tom bola zle, mala rakovinu. A s okrúhlym oknom má sklenár viac roboty. Rukoväť je totiž zapustená v skle.“

Myra bola deväť rokov Katina priateľka a boli si blízke. Jej smrť pred osemnástimi mesiacmi prišla náhle a nečakane.

„Teším sa, že ste pomohli Myre, ale päťsto libier je priveľa. Môžem si nájsť niekoho iného.“

Derek si znovu poposúval v ústach protézu a pomedzi pery krátko zasvietil jej ružový umelý ďasnový okraj. Kate si zložila slnečné okuliare a zadívala sa mu do očí, odmietala odvrátiť zrak.

„Bude to trvať asi týždeň, kým sklenár pripraví sklo, ale môžeme sa dohodnúť, že to urobím za dvestopäťdesiat.“

„Vďaka.“

Derek si zobral tašku s náradím a zišli po zvažujúcom sa kopci cez areál karavanového kempu k ceste. V kempe sa nachádzalo osem statických karavanov v úhladných rozostupoch a v zmesi štýlov od moderných bielych plastových až po maringotku v tradičnom rómskom štýle s vyblednutou červenou a zelenou farbou. Karavany sa prenajímali ľuďom, ktorí sem prišli na turistiku alebo surfovať. V každom karavane boli dve spálne a kuchynka, niektoré novšie mali aj kúpeľne. Služby kempu zodpovedali nižšiemu turistickému štandardu, bol však mimoriadne obľúbený medzi surfistami, pretože ubytovanie tu bolo lacné a kemp sa nachádzal blízko pláže, ktorá mala jedny z najlepších podmienok na surfovanie v Devone a Cornwallle. O týždeň sa mala začať dovolenková sezóna a vyzeralo to, že konečne prišla jar. Na okolitých stromoch pučali listy a na modrej oblohe nebolo ani obláčika.

Keď došli ku krátkym betónovým schodom, ktoré viedli dolu na cestu, Kate ponúkla Derekovi rameno, aby sa mohol oprieť, ten ju však ignoroval a stonajúc pomaly zostupoval k svojmu autu. Otvoril kufor a vložil doň tašku s náradím. Zdvihol k nej hlavu, prebodol ju vodnatými modrými očami.

„Stavím sa, že to bol šok, keď vám Myra v poslednej vôli zanechala dom aj podnik.“

„To teda bol.“

„A svojmu synovi nenechala nič...“ Derek ťľoskol jazykom a pokrútil hlavou. „Viem, že spolu nevychádzali, ale ja vždy vravím, krv nie je voda.“

Kate samu prekvapilo, že jej Myra všetko odkázala. Výsledkom bol veľký hnev Myrinho syna a jeho

manželky a tu na okolí aj kopa klebiet a uštipačných poznámok.

„Máte moje číslo. Ozvite sa, keď bude sklo hotové,“ povedala Kate, ktorej sa nechcelo pokračovať v rozhovore.

Derek sa zatváril podráždene, čakal, že sa dozvie niečo viac.

Stroho kývol na pozdrav, nasadol do auta, dupol na plyn a zanechal za sebou čierny dym.

Kate chvíľu kašlala a utierala si oči, potom začula tiché zvonenie svojho mobilu. Rozbehla sa cez cestu k nízkej hrnatej budove. Na prízemí bol obchod, po zime ešte stále zatvorený pre verejnosť. Kate vyšla po schodoch po boku budovy na poschodie do malého bytu, kde predtým bývala Myra a Kate ho teraz používala ako kanceláriu.

Celú zadnú stenu lemoval rad okien s výhľadom na pláž. Odliv momentálne obnažil skaly pokryté čiernymi chaluhami. Vpravo trčal rad útesov, ktorý vytváral okraj zálivu, a dolu spočívalo univerzitné mesto Ashdean, na ktoré bol počas toho jasného, slnečného dňa dobrý výhľad. Mobil prestal zvoniť, práve keď dobehla k stolu.

Zmeškaný hovor bol z pevnej linky s predvoľbou, ktorú nespoznávala. Už-už sa na to číslo chystala zavolať, keď jej zapípala správa, že má odkaz v hlasovej schránke. Kate sa započúvala, odkaz bol od ženy s cornwallským prízvukom a nervóznym trhaným prejavom.

„Dobrý deň... Vaše číslo som našla na internete... Videla som, že ste si nedávno založili súkromnú detektívnu agentúru... Volám sa Bev Ellisová a ide o moju dcéru Joannu Duncanovú. Bola novinárka a zmizla pred takmer trinástimi rokmi... Z ničoho nič sa stratila. Polícia nikdy nezistila, čo sa jej stalo, ale ona zmizla. Neušla, kdeže, nič také... Všetko v živote jej vtedy vychádzalo. Chcem si najatť súkromného

detektíva, ktorý by dokázal zistiť, čo sa jej stalo. Čo sa stalo s jej telom..." Vtedy sa jej zlomil hlas, zhlboka sa nadýchla a počuteľne preglgla. „Prosím, ozvite sa mi.“

Kate si odkaz znovu vypočula. Zo ženinho tónu bolo jasné, že na tento telefonát musela dlho zbierať odvalu. Kate otvorila notebook a chcela si vygúgliť ten prípad, ale potom zaváhala. Mala by tej žene hneď zavolať. V neďalekom Exeteri sídlili dve zavedené detektívne agentúry s elegantnými webstránkami a kanceláriami a žena možno medzitým volá aj tam.

Keď Bev zdvihla, triasol sa jej hlas. Kate sa na úvod ospravedlnila, že nezdvihla, a vyjadrila úprimnú sústrasť so smrťou jej dcéry.

„Vďaka,“ odvetila Bev.

„Bývate tu niekde na okolí?“ spýtala sa Kate a zároveň rýchlo gúglila výrazy „Joanna Duncanová“ a „zmiznutie“.

„Sme v Salcombe. To je asi hodina cesty.“

„V Salcombe je veľmi pekne,“ povedala Kate a očami prechádzala po výsledkoch na obrazovke. Boli tam dva články zo septembra 2002 vo *West Country News*:

ZDRVENÁ MATKA REGIONÁLNEJ NOVINÁRKY JOANNY
DUNCANOVEJ PROSÍ O POMOC SVEDKOV ZMIZNUTIA
JEJ DCÉRY NEĎALEKO CENTRA EXETERU.

KAM SA PODELA JO?
V PARKOVACOM DOME DEANS GATE SA PRI OPUSTENOM
AUTE NAŠIEL MOBIL.

V ďalšom článku z *The Sun* sa písalo:

ZMIZLA REGIONÁLNA NOVINÁRKA Z WEST COUNTRY.

„Bývam so svojím partnerom Billom,“ povedala Bev a pokračovala: „Sme spolu už veľa rokov, ale iba nedávno som sa k nemu nasťahovala. Predtým som bývala na sídlisku Moor Side na okraji Exeteru... Tam to bolo niečo úplne iné.“

Kate zrazu padol do oka ďalší titulok. Bol z 1. decembra 2002 a stálo v ňom, že Joanna je nezvestná skoro tri mesiace.

Takmer pri všetkých článkoch použili tú istú fotografiu Joanny Duncanovej na pláži s dokonale bielym pieskom pod modrou oblohou. Joanna mala belasé oči, vysoké líce ne kosti, výrazný nos a mierne vyčnievajúce predné zuby. Na fotografii sa usmievala. Za ľavým uchom mala zastaknutý červený klinček a v ruke držala polovicu kokosového orecha s kokteilovým slnečníčkom.

„Vraveli ste, že Joanna bola novinárka?“

„Áno. Písala do *West Country News*. Mala pred sebou celú kariéru. Chcela sa presťahovať do Londýna a zamestnať sa v niektorej veľkej redakcii. Svoju prácu zbožňovala. Bola čerstvo vydatá. S manželom Fredom chceli mať deti... Zmizla v sobotu siedmeho septembra. Bola v práci v Exeteri a odišla okolo pol šiestej. Videla ju jedna kolegyňa. Z redakcie k parkovaciemu domu to nebolo ani štyristo metrov, ale cestou sa niečo stalo. Akoby sa vyparila... V parkovacom dome sme našli jej auto, pod ním ležal jej mobil. Polícia nemala vôbec nič. Nijakých podozrivých. Sám boh vie, čo robili skoro trinásť rokov, a potom mi minulý týždeň zavolali a oznámili, že po dvanástich rokoch sa prípad odkladá. Prestali hľadať Jo. Lenže ja musím zistiť, čo sa jej stalo. Viem, že je pravdepodobne mŕtva – chcem ju nájsť a dopriať jej odpočinok. *National Geographic* o vás uverejnil článok, ako ste našli telo mladej ženy, ktorá bola dvadsať rokov nezvestná... Ja som ho čítala. Potom som si vás vygúglila a vidím, že ste si založili detektívnu agentúru. Je to pravda?“

„Áno,“ odvetila Kate.

„Páči sa mi, že ste žena. Veľa rokov som sa stretávala na polícii len s mužmi, ktorí sa nado mnou stále vyvyšovali,“ povedala Bev a vzdorovito zvýšila hlas. „Prosím, čo keby sme sa stretli? Môžem prísť k vám do sídla agentúry.“

Kate pozrela na to, čo používali ako „sídlo agentúry“. Priestor, ktorý si na to vybrali, bol kedysi Myrinou obývačkou. Stále tu bol vzorovaný koberec zo sedemdesiatych rokov a namiesto pracovného stola mali rozložený jedáľenský. Pri jednej stene stáli fľaše s čistiacimi prostriedkami na toalety a baly toaletného papiera do kempu. Hore na veľkej korkovej nástenke bol pripnutý nápis AKTÍVNE PRÍPADY, ale nástenka zívila prázdnotou. Poslednou zákazkou bolo preverenie jedného mladého muža pre jeho perspektívnu zamestnávateľku a agentúra bola momentálne bez práce. Keď Myra zanechala Kate svoj majetok, bolo to pod podmienkou, že odíde zo zamestnania a pôjde za svojím cieľom – založením detektívnej agentúry. Kate to urobila a s agentúrou fungovali už deväť mesiacov, ale ukázalo sa, že vybudovať ju tak, aby zarábala, je náročné.

„Čo keby som radšej prišla ja k vám? Aj so svojím kolegom Tristanom?“ spýtala sa Kate.

Tristan Harper bol Katin partner v agentúre a dnes bol vo svojom druhom zamestnaní. Tri dni do týždňa pracoval na univerzite v Ashdeane ako výskumný asistent.

„Áno. Pamätám si Tristana z toho článku v *National Geographic*... Ja môžem aj zajtra. Ale vy ste zrejme už obsadení.“

„Porozprávam sa s Tristanom, pozrieme sa do diára a hneď sa vám ozvem,“ povedala Kate.

Keď sa rozlúčila a zložila, od vzrušenia sa jej zrýchlil tep.

2

Kým Kate končila telefonát, Tristan práve sedel v sestrinej malej kancelárii so sklenou stenou v banke Barclays na hlavnej ulici v Ashdeane.

„Okej. Tak poďme na to, nech to mám za sebou,“ vzdychol a posunul k nej po stole plastový fascikel so žiadosťou o hypotéku. Zvieralo mu žalúdok.

„Čo chceš mať za sebou?“

„Výsluch o mojej finančnej situácii.“

„Obliekol by si sa takto, aj keby si žiadosť o hypotéku podával cudziemu človeku?“ spýtala sa Sarah, otvorila fascikel a zadívala sa naňho ponad stôl.

„Toto nosím do práce,“ pokrčil plecami Tristan a pozrel sa na svoje elegantné tričko s véčkovým výstrihom, džínasy a tenisky.

„No, na pohovor v banke je to trochu neformálne,“ utrúsila Sarah a popravila si sivé sako a modrú blúzku. Sarah mala dvadsaťosem rokov, len o tri viac od Tristana, ale niekedy sa správala, akoby bola o dvadsať rokov staršia.

„Nevšimol som si, že by si sem ľudia chodili po prachy v trojradových oblekoch. A tieto adidasky sú náhodou z limitovanej edície.“

„Koľko stáli?“

„Dost. Je to investícia. Nie sú super?“ spýtal sa s úsmevom. Sarah prevrátila oči, ale prikývla. „Sú fakt cool.“

Tristan bol vysokej postavy, štíhly a svalnatý. Predlaktia mal celé potetované a z véčkového výstrihu trička mu trčala hlava vytetovaného orla. Tristan a Sarah sa na seba podobali, mali rovnaké svetlohnedé oči. Tristan si gaštanové kučeravé vlasy momentálne nechal narásť po ple-

cia a nosil ich rozstrapatené. Sarah mala vlasy vyžehlené a zopnuté.

Ozvalo sa klopanie na sklené dvere a do kancelárie vošiel nízky plešivejúci muž v obleku.

„Ahoj, už ťa vypočúva?“ spýtal sa. „Chcela si priniesť aj stolovú lampu, aby ti mohla svietiť do tváre!“

Bol to Gary, manžel Sarah a manažér pobočky. Tristan vstal a objal švagra.

„Gary! Nevymýšľaj si,“ povedala Sarah a na oboch sa usmiala. „Kladiem mu také isté otázky ako každému žiadateľovi o hypotéku.“

„Fíha, aké máš dlhé vlasy. Škoda, že mne už tak nerastú!“ vyhlásil Gary a pohladkal si čoraz širšiu plešinu.

„Mne osobne sa oveľa viac páči s krátkymi vlasmi,“ odvrkla Sarah.

„Dáš si kávu, Tris?“

„Poprosím ťa.“

„Aj ja si dám, bez cukru. Vďaka, Gary,“ povedala Sarah. Gary vzápätí vyšiel z kancelárie a Sarah vzala do rúk žiadosť o hypotéku, prezrela si ju, obrátila papier a vzdychla.

„Čo?“ spýtal sa Tristan.

„No, vidím, ako málo zarábaš, keď teraz robíš na univerzite iba na čiastočný úväzok,“ odvetila Sarah a pokrútila hlavou.

„Mám zmluvu z agentúry a zmluvu s novým nájomníkom,“ povedal Tristan. Sarah pozrela do plastového fascikla, vytiahla dva dokumenty a zamračené si ich prezrela.

„Koľko roboty ti dáva *Kate*?“

Tristan si všimol, že Sarah zdôraznila Katino meno, ako to robievala vždy, keď hovorila o ženách, voči ktorým mala nejaké výhrady.